

Desce Stopy bláznů dominuje zpěvačka Šárka Benetková. Jediným omylem je předělávka Cohenova Hallelujah

Kytaristé Pavel Zajíc a Antonín Hlaváč, kontrabasista Pavel Jim Drengubák a zpěvačka Šárka Benetková – takhle vypadají více než jedenáct let **Nezmaři**. Ale už dlouhá léta předtím, v (trochu) jiných sestavách reprezentovali na domácí scéně model „

dvě akustické kytary, basa a hustý vícehlas

“. To vše bez figury Velkého Písníkáře uvnitř kapely: repertoár se chytře poskládával z různorodých příspěvků všech členů i spolupracovníků, nahráli i řadu rozumně vybraných coververzí. Za žádoucí se ovšem považuje neustrnout a jít vpřed a dál. Jak se to Nezmarům povedlo na desce

Stopy bláznů

?

Opět o něco posílila autorská pozice dávno-už-ne-jen zpěvačky Šárky Benetkové: z třinácti melodií jich napsala osm. Dvě skladby jsou převzaté z klenotnice světového písničkářství, jedna je od klasika domácího (Miki Ryvola). Jednou přispěl sprátený autor Míša Röhrich a titulku napsal kompletně Pavel Jim Drengubák. Ten je zase hlavním dodavatelem textů (také 8 ks); minoritními textaři pak Pavel Zajíc a zvnějšku Karel Macálka a Lenka Ryvolová. Benetková získává na významu i jako instrumentalistka: její klavír zní v téměř polovině skladeb a – možná zásluhou zvukové režie – přitahuje pozornost víc než tradiční kreace akustických kytar.

Co se zpěvu týče, sbory už jsou jen doplňkem sólových partů, z kterých zdaleka nejvíc patří – Šárce Benetkové. Ta je určitě jednou z nejkvalitnějších zpěvaček v žánru, ačkoli se jí stala poměrně nenápadně. Nevyzařuje ani nevzbuzuje přehnané emoce, ale taky nemá v podstatě slabiny. Technika výborná, po lehké manýře z minulosti už není dávno ani stopa, projev velmi příjemný. Její podání písně *Anděl* z repertoáru kanadské písničkářky Sarah McLachlanové, která jí velmi sedla – to je velká paráda. Vlastně si tam po většinu času vystačila sama: kapela se připojila až na poslední refrén.

Od folku k šansonu

A to je možná i obraz současných Nezmarů: chybí silnější zapojení Šárčiných kolegů, jakéhosi kolektivního ducha kapely. Atmosféra desky se lehce odklání od klasického folku k šansonům,

se zachováním oblíbeného výraziva, swingových názvuků. Úvod tvoří svižná Ponorná řeka, ale veškeré další skladby už mají tempa střední až velmi pomalá. Co se textů týče, snad až překvapivě dominuje láska a vztahy, naštěstí podávané s rozumným nadhledem těch, kteří už mají nažito. Nadhled a zkušenosti jsou gruntem i dalších témat, jako těžkosti a jejich překonávání (*Cesta domů*) nebo chybování (*Stopy bláznů*, *Co má se stát*). Příjemně se vymyká ptákovina *Bez refrénu*

, posluchače dráždící obdobně jako slavná

U vody

bratří Ebenů. „

Vlnky se houpou, lidi se koupou, úroveň rýmů je na minimu,

“ zpíval Marek Eben a neváhal se kolem tohoto sdělení pohybovat přes pět minut. Nezmaři nám zase sdělují, že se jim ta písnička nějak nevede a nevědí jak dál; pět slok jim to ale vydrží.

Hudba se majestátně pohupuje (doprovázena vznešeným violoncellem hostujícího Pavla Barnáše), takže chvíli trvá, než odhalíme, že se jedná jen o pár tónů odmítajících se kamkoliv vyvíjet – a pak už se cimrmanovská fáze očekávání pravidelně střídá s fází zklamání.

Suma sumárum, natočené písně jsou slušné, ale ani po mnohonásobném poslechu mezi nimi nenacházím tak kvalitní a chytlavé songy, jaké byly ještě na minulé desce – a nemyslím jen hity typu *Kdo si zpívá* nebo *Co je dobré*. Jediný velký omyl je coververze Cohenova *Hallelujah*. Více než 35 let hrající muzikanti už by měli dokázat potlačit nutkání zařadit do repertoáru hit, který zrovna cloumá světem. *Hallelujah* nijak neozvláštnili, nepřesvědčili mě, že bych ho měl poslouchat zrovna od nich, a hlavně z úžasného mnohvrstevnatého textu udělali koledu (Pavel Zajíc); co taky jiného s *hallelujah*, že?

Nežijí jen z minulosti

Ale jedna chyba, byť zařazená na závěr, celkový dojem nerozmetá. Album lze nahlédnout nenáročně a radovat se, že kapela, která toho má tolik odehráno, nežije jen z minulosti a přichází na trh s kůží nových písniček. Nebo náročně: čekali jsme na novou řadovku sedm let, škoda, že nepatří do kategorie mimořádných. Ordinovaná pestrost zpravidla jako klíč ke zlepšení nefunguje, ale zde bych ji možná doporučil. Co si příště při výběru hudby dát pozor, aby bylo víc písní svižných a sem tam dokonce i nějaká vypalovačka? A víc sólových příležitostí dát Tondovi Hlaváčovi v šarži, v jaké zadul na začátku *Cesty domů* – jedné z mála chvil, kdy byla narušena dosti krotká atmosféra CD? A nebát se víc pochlubit svým stále výjimečným trojhlasem? A že to všechno je spíš „

aspoň pár kroků ke kořenům

“ než „

vpřed a dál

“? A vadí to?

Malý kolektivní duch a krotcí Nezmaři

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 25 Květen 2014 19:54

Nezmaři: Stopy bláznů. JIM-ART, 2014, celkový čas 39:49.

Hodnocení: 70 %

Vyšlo v Českobudějovickém deníku, 9. dubna 2014

{desky 1300}